

ЖОРЖ ЛАНГЕЛАН
ЖЕНАТА, КОЯТО ДОЙДЕ ОТ
НИЩОТО

Превод от френски: Албена Стамболова, 1980

chitanka.info

По-късно на всички се стори естествено, че се ровя в личните работи на Бернар. Имах двойно право, тъй като бях неговият единствен роднина и освен това отговарях за наблюдението и сигурността на района. Преместих се във вилата му на брега на езерото. Бях убеден, че всичко е плод на случайност, но още щом стъпих в трапезарията на Берни, усетих, че той също носи отговорност за станалото. Когато едно куче иска да зарие кокал, то изкопава дупка, скрива го вътре и натрупва отгоре пръст; ако човек желае да попречи на другите да се доберат до тайните му книжа, той изгаря листата и разпилява пепелта. В камината имаше пепел. Много пепел. Дори да я бях събрал, пак нямаше нищо да си изясня, тъй като брат ми очевидно я беше стъпкал. И въпреки това, на дъното на купчината един лист не беше изгорял. Успях да прочета тези думи, написани на машина:

„... ин часа и петнайсет минути утре. Обичам ви“.

Катастрофата беше станала в един и трийсет, което не е много далече от един и петнайсет! Берни е имал любовно приключение...

— Хайде, драги, на работа! Търси жената! — измърморих на себе си и запалих лулата.

Не успях да намеря жената, но затова пък открих нещо, което напомняше за снимка. Една празна рамка върху телевизора ме подсети: „нейната“ рамка.

Почти веднага забелязах и микрофона, включен към телевизора. Пуснах го и произнесох няколко думи. Гласът ми излезе усилен през високоговорителя на приемника. Не беше включен към никакъв друг апарат.

На бюрото на Берни, под куп техническа документация, намерих четири листа, на всеки от които беше писано на машина с главни букви. Бернар ли е получавал тези послания или пък сам ги е изпращал? Три от тях бяха свързани, но четвъртото ме обърка. Беше по-късо, само три думи: „Щастлива ли сте?“. Ето какво прочетох на останалите:

„Тогавя какво точно знаете за мене?“

„Бих искал да дойда при вас.“

„Ако предположим, че ви вярвам, какво искате да направя?“

Постепенно намерих отговорите на тези въпроси. Честно казано, ако не беше жена ми, още щях да съм доникъде. В началото не повярвах на нейната изповед, но доказателствата ѝ бяха неопровержими и когато накрая възстанових цялата история, съвсем престанах да се съмнявам. На дори и да направя официален доклад, никой няма да ми повярва, най-много да ме изпратят в най-близката психиатрия. А ето и самата история.

Брат ми Бернар, както всички признаваха, беше мозъкът на семейството. В продължение на години той събираше дипломи и свидетелства също както някои колекционират пеперуди и пощенски марки. Когато брат ми се установи в Рей Фолс, аз много се зарадвах. Доктор Бернар Е. Марсден. Беше назначен на отговорна длъжност в Института за ядрени изследвания.

Бернар живееше на брега на езерото, до водопадите, в малка и удобна вила. Една възрастна жена от околността идваше всяка сутрин да му приготвя закуска и да почиства къщата. Берни беше наследил солидното телосложение на Марсденовци, както и сините им очи.

Ето какво се беше случило:

Една вечер, след продължителна работа над формулите за електронния мозък, Берни се протегна и реши да ляга. От опит знаеше, че не успее ли да изличи от паметта си цифрите, няма да мигне цяла нощ. Отказа се от разходката до брега на езерото и включи телевизора. На светещия екран се появиха двама мъже, но картината беше неясна. След като повъртя малко копчетата за регулиране на звука и образа, той реши, че местната предавателна станция не е в ред и изключи телевизора.

Няколко дни по-късно, след като привърши работата си, Берни отново пусна телевизора. В продължение на една минута се чуваше неясен мъжки глас, а когато екранът светна, той едва успя да различи няколко бегли човешки сенки.

„Вероятно има повреда“, реши Берни и тъкмо когато се канеше да изключи апарата, на екрана съвсем ясно се появи една ръка, която сякаш опипом търсеше нещо. В следващия миг тя беше сменена от главата на много възрастен мъж, който кимна, обърна се назад, за да

каже нещо, което Берни не разбра, и изчезна. „Плъзна се като риба в аквариум“, помисли си той. Неопределени шумове, бягащи сенки и това беше всичко.

Берни погледна часовника си и взе вечерния вестник. Повторението на новините в двадесет и три и трийсет и пет беше последната телевизионна емисия. Невъзможно е да е продължила до един часа през нощта. Може би местният предавател експериментира в цветни образи. Да, в такъв случай неясната картина и лошият звук ставаха обясними. На другия ден той телефонира на Дик Роуландс, инженер в телевизионната станция.

— Не, Берни. Не провеждаме експеримент. Навярно сте уловили някоя емисия от много далече. Каква е антената ви?

— Вътрешна.

— Тогава случаят става извънредно интересен. Ако се повтори, можете пак да ми се обадите. Ще дойда веднага.

След два дни Берни различи на екрана същите смътни сенки на хора, които произнасяха едва доловими гърлени звуци.

— Телевизорът ви не е повреден, Берни — съобщи му на другия ден Дик Роуландс, след като прегледа апарата. — Кой знае защо понякога обикновени приемници улавят емисии от много далече.

— И откъде може да е това предаване? Япония? Австралия?

— Според мене, не чак оттам. Успяхте ли да разпознаете езика, на който говорят?

— Не.

Когато зае от мене портативния телевизор, Берни се убеди, че явлението, което наблюдава, е съвсем необикновено. След последното „Лека нощ“ той включи и втория телевизор и сенките се появиха върху екраните.

И щом погледна към тях, Берни подскочи. Та това бяха същите хора, само че разпределени върху двата екрана. Сега възможността да е уловил далечна емисия беше изключена освен ако програмите са две. Когато сенките изчезнаха и звукът постепенно се превърна в обичайното жужене, той затвори апарата и запали лулата си.

През следващите дни Берни продължи наблюденията си. Скоро забеляза, че звукът се усилва. Успя да долови ясно странен глас, също

като кудкудякане. Внезапно екранът стана по-светъл и той различи двама мъже. Очевидно бяха японци. Единият от тях...^[1]

След това японецът се престори, че поднася към устата си въображаема чаша. Обикновено съвпадение, помисли си Берни и хвърли поглед към чашата с мляко до себе си. Бръкна в джоба си за кибрит и малкият човечец от екрана пъкна ръката си в своя, а когато Берни намери кибрита и понечи да запали лулата си, другият повтори движението с несъществуваща лула. При тази малка пантомима вторият японец се разсмя и каза нещо. Появиха се трима-четирима души, облечени в прости бели роби, и впериха очи в Берни.

Чашата мляко, лулата, начинът, по който го гледаха и говореха за него, всичко означаваше само едно: беше се намесил в някакъв фантастичен експеримент. Без съмнение, пред него стояха инженери, японци, които бяха открили начин да превръщат обикновения приемник в предавател. Но хипотезата не беше достатъчно обяснение. Без да сваля очи от екрана, той бавно развърза вратовръзката си. Мъжът срещу него се усмихна и се престори, че прави същото. Нямахме никакво съмнение.

— Чувате ли ме? — запита Берни и потръпна от звука на собствения си глас.

Всички го гледаха втренчено, после някой каза нещо много бързо и един възрастен човек с очила пристъпи към центъра на екрана:

— Говорите ли английски? — Гласът му беше съвсем ясен.

— Да — промълви Берни свръхвъзбуден. — Чувате ли ме?

Всички заговориха едновременно, а този, който беше имитирал движенията на Берни, се обърна към възрастния и поклати глава. Спорът им продължи още няколко секунди, след това човекът се обърна към Берни и каза:

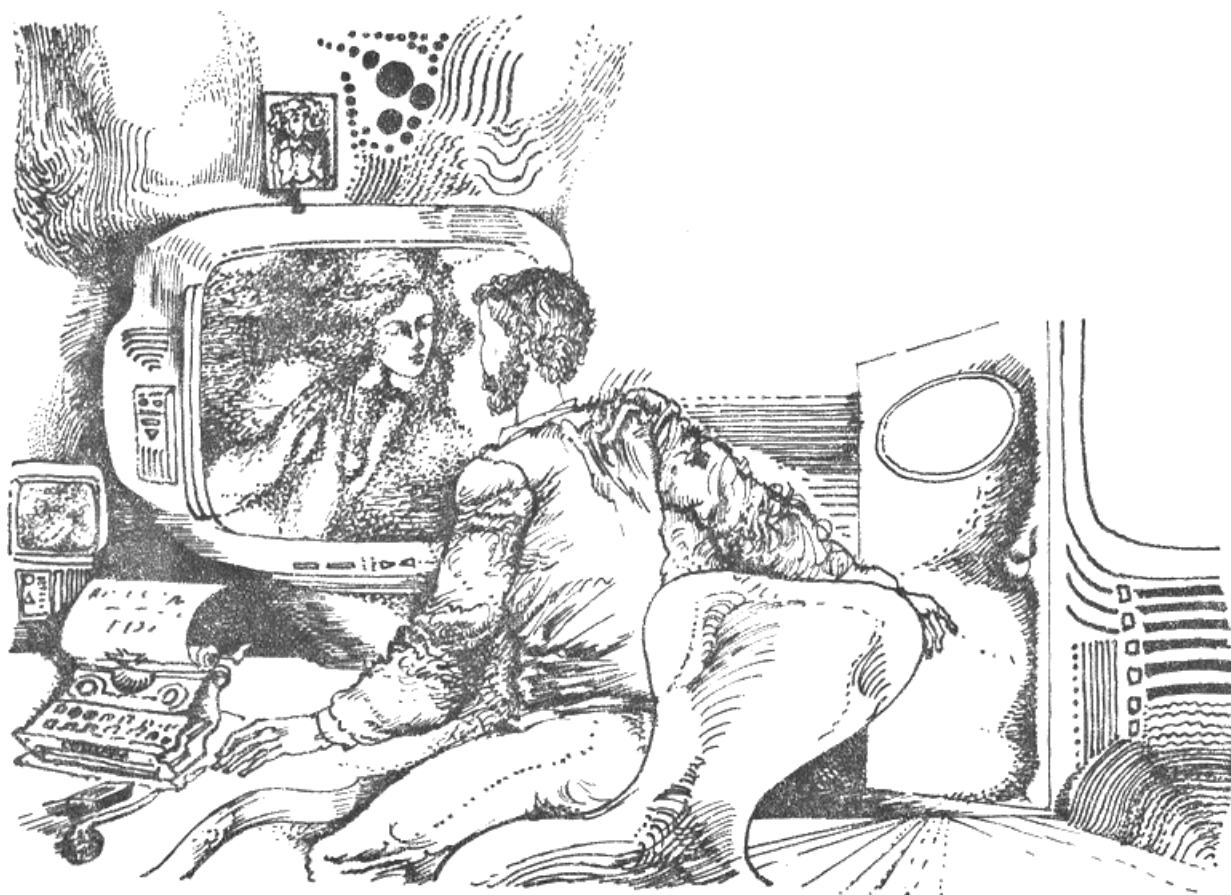
— Почакайте, ако обичате... разбирате ли? Да?

— Искате да почакам? — учуди се Берни и се посочи с пръст.

Всички потвърдиха с кимане на глава.

Не чака дълго. Пред втренчения му поглед се появи облечено в бяла рокля младо и доста хубаво момиче, което пристъпи напред и отхвърли на една страна дългите си коси. То се приближи толкова много, че слабите му ръце сякаш докоснаха екрана. Положително беше чуло разговора, защото на свой ред втренчи очи в Берни. Мъжете се

тълпяха около нея и продължаваха да разговарят. Тя изчака търпеливо да спрат и с очи, вперени в Берни заговори на отличен английски:

— Извинявайте, говорители английски?

— Да. Вие чувате ли ме? Къде сте? Къде се намирате?

Тя го погледна с помръкнало лице и отново всички заговориха едновременно.

— Изглежда, че вие ни чувате, а ние не можем. Разбирате ли?

— Да — кимна Берни. Втурна се към бюрото си, грабна лист и молив и написа с главни букви: „Може ли да прочетете това? Къде се намирате?“

— Да. Четем много добре — трепна момичето, когато той поднесе листа към екрана. — Ние... — Гласът ѝ се загуби във възбуденото кудкудякане на останалите. Тя обърна очи към Берни и каза просто: — Ще ви отговорим, когато му дойде времето. Сега ни кажете вие кой сте и къде се намирате.

Берни кимна в знак на съгласие, донесе припряно една малка масичка и пишещата си машина и ги постави пред телевизора. Сложи лист на машината и написа с главни букви: „Наричам се Бернар Марсден. Намирам се в дома си, в Рей Фолс. Кой сте вие? Къде се намирате?“

Повдигна листа на височината на екрана. Като се наведе напред, момичето прочете написаното и го преведе.

— Къде е Рей Фолс? — попита тя след няколко секунди. — Не се ли намира там Центърът за ядрени изследвания?

Берни кимна и посочи с пръст последния въпрос на листа.

— Почакайте, трябва да попитам — отвърна тя и се обърна към другите.

„Вие пленница ли сте?“ — написа нервно Берни, докато тя се съветваше.

Момичето хвърли поглед към листа и се усмихна:

— Не. Тези мъже са учени. Благодарение на тях успяхме да се свържем с вас. Трудно ми е да ви обясня къде сме, защото всъщност, ние не сме никъде.

Берни скочи на крака и написа яростно:

„Готов съм да повярвам и в най-невероятния експеримент, но не желая да си правите шеги с мен. Кажете на тези хора да открият картите си, ако искат моето съдействие. Повтарям: кой сте и къде се намирате?“

Той държа листа пред екрана, докато тя преведе думите му. Те си размениха няколко думи и момичето съобщи на Берни:

— Трябва да се посъветват, преди да ви отговорят. Ще почакаете ли няколко минути?

Берни потвърди с глава и тя продължи:

— През това време мога да ви кажа името си, господин Марсден. — Тя хвърли поглед назад. — Казвам се Мери Сеймур и съм от Хъл, в Йоркшир.

Прекъсна я приближаването на останалите. Най-възрастният от тях, този с очилата, говори известно време. Най-после тя се обърна към Берни с усмивка:

— Най-напред искат да ви уверят, че не се шегуват. Те ще се опитат да ви обяснят, но това никак не е лесно и трябва да бъдете търпелив. Ние не живеем във вашия свят... Но, господин Марсден,

кълна ви се, че казвам истината и ви моля да ме изслушате... От ваша гледна точка, ние сме мъртви. Не, не сме духове. Моля ви, имайте търпение!

Берни сви рамене със съмнение. Мъжете се скупчиха и сякаш отново започнаха да се съветват. Говореха много разпалено.

— Твърдят, че ако не ги изслушате докрай, ще изоставят вашия екран и ще опитат с някой друг.

„Съгласен съм. Ще ви изслушан докрай“, написа Берни колкото може по-бързо.

— Благодаря ви... докъде бях стигнала?... Ах да! Мъжете, които виждате около мене, са японци. Неколцина убити точно в центъра на атомната експлозия по непредпазливост, която стана в 2085 година. И аз, ако се изразя на вашия език, бях убита при същите обстоятелства.

„Лъжете“, надраска Берни върху един от използваните вече листове.

— За бога! — възкликна умолително момичето. — Тук има само един-единствен човек, който е в състояние да ви обясни. Това е професор Кизоки. Лично аз не разбирам абсолютно нищо от наука, но ще се постарая да преведа каквото мога. Най-напред, той настоява да ви кажа, че ние не сме убити, защото сме се намирали в самия център на атомното разпадане. Верижната реакция, която е предизвикало това разпадане, е протекла невъобразимо бързо. Вие разбирате за какво става дума. Скоростта е била по-голяма от тази на светлината.

„Каква била скоростта?“, натрака Берни, разтърсен от смях.

Тя попита нещо, изчака отговора на професора и се обърна към Берни.

— Трудно е да си представите, но за да ви стане ясно, професорът казва, че разпадането на материята свършва още преди да е започнало. Изслушайте ме, моля ви! Професорът съжалява, че не намира друг начин да ви обясни скоростта.

Берни кимна няколко пъти с глава и тя продължи:

— Резултатите от този процес са също така невъобразимо сложни. Представете си, че от света на четирите измерения ние сме преминали в свят с пет измерения. Можете ли да разберете това?

Берни написа бързо на машината:

„Теоретически това е възможно, но аз не ви вярвам. Можете ли да го докажете?“

— Мисля, че могат да ви дадат доказателство — отвърна момичето.

„Вие вярвате ли?“, продължи Берни, докато тя слушаше професора.

— Да, защото това е единственото приемливо обяснение.

„Откъде мога да зная, че не се намирате в някакво студио и в момента не правите най-големия номер в живота си?“

— Не, господин Марсден. Уверявам ви, че ви виждам за първи път. Но слушайте ме внимателно, професорът твърди, че ще докаже истината чрез абсурд. Например, вие лесно бихте могли да проверите дали той е съществувал реално. Той ви уверява, че е бил много известен сред научните кръгове. И след като проверите всичко това, самият факт, че разговаряте с нас чрез телевизора си, ще се превърне в още по-убедително доказателство.

„А вие, мис Сеймур, мога ли да намеря някъде ваша снимка или да се осведомя върху вашия живот?“

— Разбира се. Имам леля, която още живее в Хъл. Сигурна съм, че тя пази една моя снимка.

„Откъде знаете, че тя е още жива?“

— Често я виждам. Трябва да ви кажа, че ние се местим от едно място на друго много бързо и без никакво затруднение.

„Появявали ли сте се на екрана на нейния телевизор?“

— За първи път се появявам върху екран. Професорът направи безуспешни опити с много телевизори, но благоприятните условия не винаги съвпадат. Ние интегрираме образа си от поток електрони, но това може да стане само ако няма програма и апаратът е включен. Излагаме се на голяма опасност, ако се появим едновременно с телевизионния образ. И както се досещате, хората нямат навик да оставят телевизорите си включени, когато няма нищо за гледане. Просто вие сте първият, на когото успяхме да привлечем вниманието.

„Ако ви повярвам (забележете, че още не съм), какво искате да направя?“

— Да ни свържете с някои учени, с които професорът иска да говори.

„Много ли сте на брой? Срещнахте ли и други във вашето положение?“

— Да, има много други, с които не можем да влезем във връзка. Същества, дошли от други светове.

„Как изглеждат те?“

— Наистина, не бих могла да ви кажа... Форми, черти на лицето, всичко това няма смисъл в нашето... нашето измерение. Невъзможно е да обясня.

Внезапно образът върху екрана затрептя. Със звуци на тромпет и чембало се появи часовникът на общината в Рей Фолс. Берни сепнато погледна часовника си и изтича към прозореца. Ниско долу, отразена от гладките води на езерото, затрептя тънка розова ивица, предвестник на новия ден.

Берни реши, поне засега, да запази видението само за себе си. Бодърствува през цялата следваща нощ, но върху екрана не се избистри никакъв образ. Това продължи една седмица. Седнал пред пращия си телевизор, Берни напразно очакваше появата на Мери Сеймур. Чувствуваше се изигран. Дори предаването да беше от някое студио, все пак, направено е невероятно научно откритие. Но той се съмняваше, че някой би могъл да изиграе ролята на Мери, лицето ѝ излъчваше затрогваща искреност и неподправена печал. Нима се беше влюбил в едно лице, в една мимолетна сянка от телевизионния екран? Съществува ли Мери, или не? Беше го уверила, че не е дух, а от думите ѝ се разбираше, че не е вече и човешко същество.

Един ден, по време на закуска, Берни взе решение: ще провери историята на Мери Сеймур. Поиска отпуск и замина за Хъл.

Когато след три седмици се върна в Рей Фолс, Берни беше убеден, че Мери Сеймур наистина е съществувала.

Първото име от телефонния указател на Хъл беше Ан Сеймур. Удобно ли е да я навести? На драго сърце. Старата жена потвърди всичко, което той знаеше вече и когато си тръгна от Хъл, Берни отнесе доказателство, за което дори не беше мечтал — снимката на Мери Сеймур, двадесетгодишна — несъмнено същото момиче, което беше разговаряло с него през телевизионния екран.

Още преди да разопакова багажа, Берни седна на бюрото, за да подреди бележките си. Никакво съмнение не го задържаше вече. Ще напише пълен доклад, възможно документиран най-подробно и ще го представи на професор Холмс, генералния директор на Института. Не се съмняваше, че Холмс ще му повярва, но дори и да го посъветва да не

публикува доклада, Берни беше решил, че докладът ще излезе, ако ще и в местния вестник. Загледа се в снимката на Мери Сеймур. Внезапно стана, измъкна една рамка от етажерката, изхлузи старата снимка и намести тази на Мери. Вместо на етажерката той постави рамката върху телевизора. Погледна часовника си, включи апарата и още преди да се появи образът, разбра по свистенето на гумите, сирените на полицията и револверните изстрели, че предават поредния полицейски филм. Намали звука и се върна на бюрото си.

Изглежда беше работил дълго време, без да вдига глава, защото когато погледна към екрана, съзря Мери, която му говореше нещо.

— Мери — промълви той на един дъх...

Скочи и пусна докрай звука.

— ... е искаме.

„Повторете“, написа той бързо.

— Ние знаем, че пишете доклад за нас, но ви молим да се откажете от намерението си.

„Мери, сега зная, че всичко това е вярно. Къде са другите?“

— Не искат да се появяват на вашия екран; мъчително е и... двама от тях бяха убити последния път.

„Вие много ли страдахте?“

— Не, но обещавайте ми да не пишете този доклад!

„Защо?“

— Беше взето такова решение. Дори и да е възможно връщането ни на Земята, ние не искаме. Повечето дори не желаят да влизат във връзка с... с хората от Земята.

Берни повдигна към очите ѝ листа, на който беше написал „Защо?“

— Човешките същества... са лоши.

Той свали снимката на Мери от телевизора и ѝ я показа.

— Да, зная. Тава бях аз — отвърна усмихнато тя.

— Мери, вие навсякъде ли ме следихте?

— Не ви чувам, Берни.

Той написа въпроса на машината и повдигна листа.

— Да, ние се движим безпрепятствено навсякъде. Аз бях в Хъл, когато вие пристигнахте.

„Мери, щастлива ли сте?“

— То е толкова различно... толкова различно. Щастлива съм, Берни, но вие не можете да разберете такова щастие.

„Как живеете? Какво правите?“

— Как да ви обясня? Всички малки радости и прости неща, които имат смисъл във вашия живот, тук стават напълно безсмислени. Например ние нямаме форма. Съществуваме, просто.

„Но тогава как се виждате един друг?“

— Не можем да се видим. Ние знаем, че сме тук: така дори е много по-добре. Но как да ви обясня? Като ме гледате, вие виждате само лицето ми. А тук, когато се срещаме помежду си — и дори без да се срещаме, — ние просто знаем кой какъв е. Искам да кажа, че ако всичките ви познания за някого станат видими, вие ще го видите от всички страни едновременно, включително и отвътре.

„Можете ли да четете мислите на другите?“

— Не, не съм казала това, въпреки че ние нямаме нужда да четем мислите им... Просто ги познаваме.

„Това как общувате помежду си?“

— Не се нуждаем от общуване. Знаем, че... Не, безсмислено е, не можете да разберете.

„Бих могъл да опитам.“

— Да, Берни, но... неспособна съм да ви обясня.

„Можете ли да ме виждате както тях и да разбирате мислите ми по същия начин?“

— Не, защото вие имате само три измерения. Но ние можем да се разхождаме сред вас, да ви гледаме, да ви слушаме.

„Защо не ме чувате в момента?“

— За да се появя пред вас, трябва да вмъкна, или да кажем, да вкарам атомите си в кинескопа на телевизора ви.

„Какво знаете за мене, Мери?“

— Мисля, че зная всичко, Берни. Отдавна съм около вас, най-вече откакто посетихте леля ми в Хъл.

Той се смути и след кратко колебание написа:

„Предполагам знаете, че ви обичам?“

— Да, Берни. В известен смисъл го знаех преди вас.

„Виждате ли в бъдещето?“

— Да, но не по начина, по който вие го разбирате.

„Има само един начин.“

— О, не — засмя се тя. — Но вие и това не можете да разберете.

„Но означавам ли нещо за вас?“

— Да, и ако трябва да бъде искрена, според вашите... вашите разбирания, мисля, че аз... аз също ви обичам, Берни.

„Искам да дойда при вас там!“

— Това не би имало никакъв смисъл за вас, Берни. Уверявам ви, че е невъзможно да докоснете нещо, което за вас не притежава материална реалност. Но много се забавих, трябва да ви напусна. Късно ли е? Тук нямаме чувство за времето.

Берни потвърди с глава и ѝ показа часовника.

— О, закъсняла съм! Лека нощ, Берни! Довиждане.

Тя му изпрати въздушна целувка и се плъзна въвн от екрана, който продължи да премигва с бялата си светлина. Никакъв звук не наруши тишината.

През останалата част на нощта Берни остана буден над работата си. Разсъждава много и написа много. Завърши и едно писмо от три машинописни страници за Мери Сеймур.

На другия ден, вместо да продължи доклада си, той купи микрофон. Включи го пред телевизора така, че като говори пред него, гласът му да излиза усилен през високоговорителя. Написа и обяснение: надяваше се, че по този начин Мери ще го чува и няма вече нужда от досадното писане на машина. Подреди старателно листа и писмото пред екрана на телевизора и късно през нощта, след края на програмата, включи апарата.

Дочу гласа на Мери от кухнята, където тъкмо приготвяше вечерята си.

— Берни, моля ви, не използвайте веднага микрофона! Боя се, че може да има същите последици както появата на телевизионната картина. Не можете да си представите колко е опасно.

Берни затръшна вратата на хладилника и се втурна да изключи микрофона.

— Берни, чува се, чува се чудесно. Различих съвсем ясно шума от вратата, при това без да усетя никаква болка. Кажете нещо, но тихо.

Разтреперан като лист Берни промълви:

— Мери, обичам ви.

— Благодаря ви, Берни. Зная го вече. Зная всичко, което сте написали, защото, щом приема другия си „образ“, аз оставам до вас и виждам всичко, което правите.

— Надничали сте през рамото ми, докато съм писал писмото?

— Не, не точна това. Бях едновременно в пръстите ви, в хартията, на която пишехте... Как да ви обясня?

— Това, което е важно за мене, Мери, е, че, вие ме обичате... и ние непременно трябва да намерим изход от това положение.

— Какъв изход?

— Но, скъпа, най-после вие не сте дух. Вие сте жива, дори много жива! Доказателство за това е, че се появявате върху телевизионния екран и разговаряте с мене. А след като сте жива, значи има и надежда.

— Но каква надежда, Берни?

— Не зная, но ако атомната експлозия е причина за сегашното ви състояние, трябва да намерим начин да извършим обратната операция. Ето защо аз ще напиша доклад, за да привлека на наша страна най-способните хора...

— Берни, ужасно сте мил, но това е абсолютно невъзможно — изхълца Мери с насълзени очи.

— Все има някакъв изход... начин да ви спасим!

— Но ние не искаме да се спасяваме, Берни. Най-вече останалите не искат... Берни, ако откриете на някого нашата тайна, няма да ме видите никога вече!

— Как може да говорите така?

— Имате право на избор, Берни. Ако тайната остане наша, ще дойда пак утре вечер. Ако ли не, ще включите телевизора си напразно.

— Не, не си отивайте още!

Но Мери се усмихна и ведрото ѝ лице се стопи в светлината.

Тя не се появи на другата вечер, нито на следващата. На третия ден, точно след последната емисия, Мери застана на екрана с печално лице, към което притискаше нещо подобно на шал.

— Мери, какво се е случило? Погледнете ме! — възкликна Берни и се прилепи към екрана.

— Берни, скъпи мой, не трябваше да идвам... Професорът се опасява, че ако продължавам да се появявам върху екрана, ще се разпадна на атоми.

— Как се случи това! Покажете ми лицето си!

— Предпочитам да ме запомните такава, каквато съм на снимката. Трябва да тръгвам, Берни. Разбирате ме, нали? И помнете, че ви обичам и съм близо до вас.

— Но, Мери, почакайте, как ще се виждаме занапред?

— Аз ще бъда до вас, Берни. Ако се забавя още малко, раздялата ни ще бъде окончателна. И помнете, аз не съм мъртва! Довиждане моя... Довиждане, Берни!

Берни притисна лицето си към екрана, тя пристъпи съвсем близо, докосна с устни стъклото и изчезна.

През следващите седмици Берни занемари работата си в Института. Професор Холмс не пропусна тази небрежност, извика го в кабинета си и го запита дали има неприятности.

— И да, и не, професоре. Работя над един доклад... Нещо напълно... и...

— Добре, но не се убивайте от работа, Марсден. И ме уведомете, щом свършите. Ще ми бъде интересно да се запозная с работата ви.

Берни извади копие от снимката на Мери и го прикачи към доклада си. Препрочете го внимателно и след едноседмично колебание написа на машината бележка за Мери. Беше опитвал няколко пъти да говори на глас и, въпреки че не се съмняваше в присъствието ѝ, почувствува се неспособен да продължи. Препрочете бележката си:

„Мери, ще опитам да ви върна на Земята. За да успея, ми е необходима помощта на най-големите учени и затова описах подробно всичко, което се случи между нас. Зная, че не одобрявате тази моя постъпка, но съм сигурен, че ще разберете. Може би един ден няма да съжалявате.“

Той подписа бележката и я разгърна на видно място върху бюрото. Малко преди да излезе, тъкмо когато посягаше към шапката си, телефонът иззвъня.

— Да, доктор Марсден е на телефона.

— Обажда се Перкинз, докторе. Току-що намерих телефонния ви номер в указателя. Слушахте ли радио преди малко?

— Много съжалявам, но не съм. Извинете, нямам време за...

— Почакайте, докторе. Не се шегувам. Току-що по радиото излъчиха съобщение за вас.

— Какво съобщение?

— Ами, мина много бързо между спортните новини и симфоничния концерт.

— И откъде ви хрумна, че е за мене? Кой го прочете?

— Беше съвсем късо. Гласеше, че доктор Марсден от Рей Фолс трябва на всяка цена тази вечер да извика мис Сеймур.

— Кой прочете това?

— Не зная. Навярно говорителят.

— Мъж, ли беше или жена?

— Докторе, разберете най-после, че не се шегувам. Обадете се да проверите. Искрах просто да ви услужа.

— И аз безкрайно много ви благодаря.

Едва беше затворил телефона и отново се разнесе звън.

— Доктор Марсден ли е? Преди пет минути направиха съобщение за вас по радиото.

— Да зная. Благодаря ви много.

Постави слушалката върху апарата и тъй като той продължи да звъни, изключи го и, като нахлули шапката си, излезе. Една полицейска кола изскърца със спирачките си пред входа на гаража му.

— Вие ли сте доктор Марсден?

Полицаят излезе от колата и насочи електрическата батерия в лицето му.

— Да, аз съм. Защо?

— Има специално съобщение за вас. Много хора са го чули по радиото и се обадиха да ни уведомят.

— Благодаря, аз също го чух.

— А, добре. Ако искате, да ви откараме някъде, докторе?

— Не, благодаря ви много, не е толкова спешно.

Берни включи телевизора си в двацет и три часа и трийсет минути и изгледа търпеливо един филм, последните новини, метеорологическия бюлетин и прощалното „лека нощ“ на говорителката.

Само след един час трептящата бяла светлина се оживи от образа на плешив мъж, когото не беше виждал дотогава.

— Доктор Марсден, аз изяхих доброволно желание да се появя пред вас и то беше прието, защото говоря английски език.

— Къде е мис Сеймур? Защо я няма?

— Просто защото едно ново появяване ще има опасни последици за нея.

— А за вас не е ли опасно?

— Ще стане, ако се появявам много често. Това е толкова вредно за нас, колкото радиоактивността за вас. Имам много малко време и ви моля да ме изслушате внимателно.

— Добре ли е мис Сеймур?

— Да, ако не се излага повече на...

— Не мога ли да разговарям с нея дори без да я виждам?

— Не можете и не ме прекъсвайте повече, моля ви. Имам да ви казвам важни неща, а контролното ми време почти изтече.

— Добре, слушам ви.

— Мис Сеймур ми разказа за вашите намерения. Ние по никакъв начин не можем да се съгласим с вас. По две причини: първо, не искаме да възвръщаме предишния си образ и второ, за нас вашите опити могат да имат фатални последици.

— А какво е мнението на мис Сеймур по този въпрос?

— Обещахте ми да не ме прекъсвате. Мис Сеймур е съгласна с нас. Ние сме убедени, че няма да сполучите и ви предупреждаваме. И, честно казано, боим се от опитите, които ще правите. Затова решихме да ви предложим нещо в замяна на вашето мълчание. Ако искате, можете да дойдете при нас, и то без затруднение. Именно мис Сеймур ме помоли да ви предам, че въпреки голямото ѝ желание да запазите сегашния си образ, ако вие решите да са присъедините към нас, тя няма да се противопостави.

— И... тя ще се омъжи за мене?

— Да, ако искате... Но това няма никакъв смисъл. Вие не можете да разберете.

— Какво трябва да направя?

— За вас това няма да представлява трудност. Застанете в центъра на атомна експлозия. Ние знаем, че не работите в сектора на ядрените експерименти, но вероятно лесно ще можете да уредите нещата така, че да присъствувате на следващия опит.

— Но това е смешно! — изръмжа Берни.

— Да, може би. Налага се да тръгвам, времето ми изтече. За съжаление, не можем безнаказано да се появяваме по този начин. Ако

се решите, предупредете мис Сеймур и ние ще направим всичко необходимо, за да се намерите.

— Ей, още една минута!

Но мъжът вече беше изчезнал.

Берни не беше от тези хора, които се самоубиват, но всъщност не ставаше въпрос за самоубийство. Щеше да претърпи една промяна, която няма нищо общо със смъртта. Каквото и да се случи, изчезването му нямаше да причини неприятности на никого, тъй като никой не зависи от него.

Много скоро обаче му стана ясно, че разпоредбите за сигурност в Института правеха практически невъзможно приближаването му до реакторите. А да се предизвика случайна експлозия изглеждаща още по-трудно. Впрочем той отхвърли това разрешение, тъй като то щеше да причини смъртта на много хора.

Съвсем не беше толкова лесно, колкото те си мислеха. Но въпреки това една сутрин Берни измисли начин на действие. Като са ровеше в документите, разпилени по бюрото му в Института, той попадна на една папка, в която се казваше, че един от неговите колеги, професор Брендън, ще експериментира експлозия на атомен заряд от тип А. Както се казваше в изложението, „ще предизвика миниатюрна ядрена експлозия с радиус няколко метра“. Освен това експлозията притежаваше и предимството, че не причиняваше радиоактивно замърсяване и няколко секунди след избухването не съществува никаква опасност от облъчване.

Берни знаеше, че ако прояви прекален интерес към работата на професор Брендън, щеше да бъде подложен на разпит и тайната му, може би — разкрита. След като премисли всички възможности, той нахвърли едно изложение върху видовете ограничени експлозии и тяхното провеждане. Спря се по-подробно върху ядрения заряд. Тази експлозия ще бъде опасна в радиус само от няколко десетки сантиметра. Берни отбеляза и трудностите около изпълнението, както и някои начини за преодоляването им. Като подписа доклада, той го предаде на по-висшестоящите от него. Не чака дълго. След няколко дни професор Холмс влезе в кабината му.

— Вашата идея е интересна, Марсден. Вие сте изпреварили дори Брендън. Какво мислите за една съвместна работа с него? Можете да му бъдете много полезен. Той започва първите си опити.

За няколко дни Берни научи всичко, от което се интересуваше, и състави план за действие. Ще отдели един от експлозивите на Брендън, ще се затвори с него в подземията и ще го възпламени в краката си. Предпочиташе това да стана навън, но изнасянето му беше невъзможно поради гайгеровите броячи, монтирани на вратите.

Щом се убеди, че е направил всичко необходимо. Берни написа писмо за Мери, в което ѝ обясняваше как смята да постъпи и я молеше да изпрати някого тази вечер. Петнайсет минути след полунощ, точно тринайсет часа преди изборния от него момент, на екрана се появи същият плешив мъж.

— Мис Сеймур все така настоява да се откажете от намерението си. Но ме помоли да ви уверя, че в противен случай тя ще чака.

И изчезна.

Берни допусна трагична грешка. Трябвало е да огледа и съседните подземия. В едно от тях са били складирани три експлозива със средна мощност. Слава богу, че избухна само единият, навярно най-близкият. Градът беше тежко засегнат. Шест хиляди и осемстотин души загинаха моментално. А от сто двайсет и двете хиляди, подложени на облъчване, ще се спасят само около една осма. Източната част на града е напълно разрушена както от експлозията, така и от пожара, който я последва.

Откъде зная това, което се е случило с Берни? Разказа ми го жена ми. Запознах се с нея малко след катастрофата. Откриха я под отломките на Изследователския институт и я заведоха в болницата заради едно изгаряне от дясната страна на лицето. Беше загубила паметта си от претърпения шок. Спомняше си, че се казва Мери, но не беше сигурна, и въпреки усилията ни да разберем коя е, не можахме да я идентифицираме. Това, което най-много заинтересува лекарите, не беше изгубването на паметта, а това, че тя изобщо не беше засегната от силното излъчване, което уби толкова хора. Виждах я често, тъй като бях отговорник за сигурността ѝ, тя се привърза към мене. (Твърдеше, че ѝ напомням някого.) И когато една вечер ѝ предложих да се омъжи за мене, тя го прие съвсем естествено.

След медения месец се заселихме на брега на езерото, във вилата, която наследих от брат ми Бернар. Пристигнахме вечерта, а на другата сутрин, преди закуска тя внезапно забеляза телевизора. Помислих, че ще припадне.

И изведнъж си възвърна паметта.

Сега ние живеем съвсем спокойно и сме много щастливи. Изхвърлих телевизора, защото я тревожеше. Впрочем, доколкото е възможно, избягваме да се доближаваме до телевизора. Мисля, че зная причината за нейния страх.

Освен това, страхувам се и аз.

[1] Липсващ текст в печатното издание — бел.gogo_mir ↑

Разказът е публикуван в списание „Космос“, брой 2 от 1980 г.
Илюстрации: Людмил Асенов

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.